

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Кисво-Могилянська академія» Квітень 2008

Вашингтон (США).

Цей виїзний модуль є частиною навчального плану післядипломної освіти 25 журналістів з провідних українських ЗМІ. Метою поїздки було ознайомлення з розвитком конвергенції та впровадження цифрових технологій у медійне виробництво у таких медіаорганізаціях як The Washington Post, The US News and World Report, The National public radio (NPR), відвідання наукових центрів, що досліджують вплив Інтернету на різні сфери суспільного життя. Поїздка фінансувалася Благодійним Фондом «Розвиток України» в рамках проекту «Журналістика цифрового майбутнього».

«Журналістика цифрового майбутнього»

19-26 квітня 2008 року слухачі програми «Журналістика цифрового майбутнього» (спільний проєкт Могилянської школи журналістики НаУКМА та Благодійного Фонду «Розвиток України») відвідали

У нашому випуску:

**Пам'яті Сергія
Рябова**

Стор. 1-2

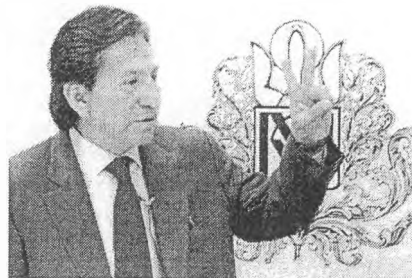
**Філософія етики
й чину Алехандро То-
ледо**

Суддя Федерального Суду Претензій США п. Б. Футей виголосив доповідь у НаУКМА

Рішенням Вченої Ради НаУКМА п. Богдану А. Футею – відомому правнику, авторитетному викладачеві, безпосередньому учаснику розробки Конституції України – присвоєно звання Почесного доктора Національного університету «Кисво-Могилянська академія».

(Продовження на стор. 6).

Стор. 3

Пам'яті Сергія Рябова

Людина – смертна. На жаль. Найгірше те, що вона знає про свою смертність. Але хоче забути про неї й наповнює своє життя надактивністю. Тут вже хто чим може, тим й наповнює. Чи дійсно, все дозволено, якщо Бога нема? А чи його дійсно нема? А якщо Він є, тоді не все дозволено? Якщо міркувати таким чином, то сам Бог перетворюється з абсолюту на вартового, який має спостерігати за тим, щоб нам не все було дозволено, щоб ми не все могли, щоб були обмеженими у власній Богоподібності.

Добре було стародавнім фракціям: вони ховали своїх померлих із радістю. Смерть здавалася їм прекрасною, а померлий позбавлявся від всього зла поцейбічного життя й опинявся у вічному блаженстві. На жаль, чи на щастя, ми не фракційці, й не стародавні. Й про смерть нам говорити важко. Й тим важче, чим покійний був нам ближчий. Важко уявити світ без нього. Важко обірвати власну думку про нього, тому, що її місце зайняла вже інша: «Його немає». Й ніколи більше не буде.

Залишаються лише рядки біографії. Коли народився, коли помер, а потім й вони забуваються. Й людини нібито й ніколи не було, нібито вона й не жила. Для всіх однаково. Проте, не зовсім однаково. Одних пам'ятають роками, других – десятиліттями, третіх – століттями, а деяких стільки, скільки існує людство. І пам'ятають теж по-різному. Кого із вдячністю, а кого й навпаки. Все залежить від того, чи дійсно людина за власне життя вважала, що їй все дозволено, чи носила Бога у собі й була нероздільною з Ним.

Одні люди вирізняються від інших надзвичайною вимогливістю до себе. «Обрана меншість», – сказав про них великий іспанець Хосе Ортега-і-Гассет. Інші – проживають життя «як всі», і від них залишаються тільки дати народження та смерті, поки й вони не зітруться з пам'ятника на цвинтарі. Дати народження є у всіх. На всіх нас чекає й дата смерті.

16 квітня цього року з'явилася й дата смерті у професора кафедри політології Національного університету «Кисво-Могилянська академія» Сергія Геннадійовича Рябова.

Біографія професора Рябова доволі проста. Проте її вирізняє саме те, що він ніколи не був «як всі», де б він не працював, чим би не займався, він завжди належав до обраної меншості. Йому було притаманним те, що робить людину справжньою особистістю – робити те, що, в принципі, може зробити кожен, але зробити краще за всіх інших.

(Продовження на стор. 2).

**Пластична опе-
рація для історії Украї-
ни**

Стор. 5

**Суддя Федераль-
ного Суду Претензій
США п. Богдан Футей
виголосив доповідь у
НаУКМА**

Стор. 6

Соціум

Сергій Геннадійович народився 15 серпня 1954 року на Київщині, на берегах річки Десни. Ця річка все життя була для нього дороговказом: красива й підступна, вона вимагала таких якостей від людини, що живе поруч з нею, як необ'їжджений кінь від наїзника. Не можна розслаблятися, не можна бути неухважним до себе, бо загинеш. Не можна бути неухважним до інших, бо мусиш за все та всіх відповідати. Все життя професор Рябов повертався до цієї річки. Він мріяв й жити на березі у сільському домі, й безліч разів ходив по ній на байдарці, часто один, бо одинак – це шлях до надлюдини. На питання: «Чи не набридло тобі ходити по тій самій річці?», – він за правилом, з іронічною посмішкою відповідав, що по одній річці не можна пройти двічі.

Не вступивши по закінченню школи до університету, Сергій працював робітником на заводі, намагаючись й тут бути найкращим, а потім поїхав до Мінська, де й вступив до філософського факультету. Через кілька років він перевівся до Київського, тоді ще державного університету ім. Т.Г. Шевченка, який й закінчив у 1978 році. Потім була аспірантура. Після аспі-

доволі престижну й краще оплачувану роботу, але він відмовився зі словами: «Ні, Могилянка вже буде моїм останнім місцем роботи».

Після докторантури була робота у Національному інституті державного управління і місцевого самоврядування при Кабінеті Міністрів України, Національному інституті стратегічних досліджень. Ще навчаючись в аспірантурі, він позиціонував себе як політолога, незважаючи на те, що у Радянському Союзі політології не було й не могло бути. Якось, вже працюючи у Національному інституті стратегічних досліджень, він сказав мені: «Знаєш, я завжди мріяв про велику політику, а тут мені запропонували роботу в Адміністрації Президента України. Я, напевно, погоджусь». Це був 1997 рік. В цьому році він захищає докторську дисертацію, а його монографія «Легітимізація влади як соціально-філософська проблема» й досі, на мій погляд, залишається найкращою серед публікацій з цієї проблематики. В цьому ж році він очолює сектор політичної культури в Адміністрації Президента України. А вже у 1998 році його «купив» тодішній ректор Києво-Могилянської академії словами: «Переходьте до нас, хто ж буде в нашому університеті піднімати політичну науку,

що відбувся за підтримки Мережі громадянської дії в Україні (UCAN). Результат – Методичний посібник «Політична культура та проблеми громадянської освіти в Україні», та власне навчальна програма з громадянської освіти для середніх навчальних закладів.

Чотири роки тому професор Рябов дуже тяжко захворів, але ні на мить не припинив своєї активності. Із лікарні – в студентську аудиторію, з аудиторії – за комп'ютер, відрядження за відрядженням, проект за проектом, потім – знов лікарня, й все починається з початку. За три тижні до смерті настало критичне погіршення стану здоров'я, він, навіть не міг сісти за кермо, хоча часто казав: «Пішки мені важко пересуватися, але за кермом я відчуваю друге дихання». Він потелефонував на кафедру, й просив знайти машину, та домовитися з охороною, щоб підвести його до дверей навчального корпусу – «Я ж з вулиці можу й не дійти до аудиторії». Лекції у квітні, ми, його друзі й колеги, читали по черзі. Так сталося, що мені випало читати й останню лекцію за професора Рябова. Й приймати іспит. Менш, ніж за годину після цього іспиту, його не стало. Сумна звістка швидко рознеслася й по університету, й по Києву, й по Україні. Це за годину я отримав електронного листа від студентів-першокурсників, в якому був додаток, та було написано, що вони просто не знають кому це відправити, й тому відправляють мені. У додатку було звернення до вже покійного вчителя. Ось воно:

«Ви прийшли у наше, ще дитяче, життя спокійно, виважено, вшукано, неймовірно інтелігентно... Так Ви з нього і пішли...

За три місяці Ви стали для нас значно більше, ніж викладачем, ви стали – Вчителем та Другом... Ви прищепили нам любов до науки в цілому, Ви виховували в нас гідних громадян та порядних людей... Наше спілкування було діалогом, Ви ніколи не давали нам натику, що ми лише перший курс... Ви – Ідеал Науковця та Ідеал Людини... Всі, хто спілкувався з вами, мене зрозуміють... Мене вражав Ваш розум, порядність, освіченість, людяність, ширість, справедливість та відданість своїй справі... Все життя Ви віддали розвитку науки... Ви хотіли виховати в нас наступну генерацію науковців, гідну та чесну, Ви хотіли бачити нас Людьми, Професіоналами та Громадянами своєї країни, і всіляко цьому сприяли

Це була наша перша спільна весна... Вона ж стала і останньою... Але я думаю, що Вашого запалу та особистого прикладу нам вистачить на все подальше життя та наукову діяльність...

Непересічна особистість, не-легка доля, вічна пам'ять...

Таких більше немає...

Ви мене надихали, розвивали, вабили...

Я пронесу Ваш світлий образ крізь все життя...

Ваші політологи-1».

У кожного своя вартість. Сергій Геннадійович загинув на своїй. До кінця він залишався собою, не зрадив власних ідеалів, незважаючи ні на що. Вічна йому пам'ять...

Сергій Кисельов,
доцент кафедри політології
НаУКМА

Пам'яті Сергія Рябова

рантури – робота у різних ВНЗ м. Києва. Але серед них був й Інститут підвищення кваліфікації викладачів суспільних наук, де треба було вже навчати викладачів, і де Сергій Геннадійович був наймолодшим викладачем на кафедрі. Про таку роботу можна було тільки мріяти, але ж вона вимагала надзвичайно високої власної професійної форми, яку треба було постійно підтримувати. До речі, на захисті кандидатської дисертації, присутні в залі біли здивовані, коли секретар Ради зачитував біографію й, зокрема, оголосив, що здобувач виховує трьох дітей.

Після здобуття Україною незалежності, викладачі мали самі вже турбуватися про підвищення власної кваліфікації, й Інститут – один з найкращих в РСР – було ліквідовано. Приблизно в цей час, а точніше – у 1992 році, Сергій Рябов вступає до докторантури філософського факультету КНУ ім. Тараса Шевченка, в свою alma mater. Все ж, викладацька діяльність для нього була першою місцем, й одразу по закінченню докторантури побачили світ два навчальних посібники – «Основи теорії політики» у співавторстві з Миколою Васильовичем Гоменком й «Політологічна теорія держави». Потім була участь у написанні інших підручників, проте «Політологічна теорія держави» залишається найкращим й досі, незважаючи на те, що минуло вже 12 років з дня її виходу. На жаль, цей посібник вже став раритетом.

Ще під час навчання в докторантурі, Сергій Геннадійович починає викладати у Національному університеті «Києво-Могилянська академія». Потім були інші місця роботи, але «Києво-Могилянська академія», й, насамперед, любов до її студентів, залишилися до кінця. І де б він не працював, професор Рябов продовжував тут читати свої курси лекцій. Років п'ять тому йому запропонували іншу,

якщо не Ви?»

Чого він не любив, так це нахабства. Поставити на місце хама було нормальною справою. І він вмів це зробити не втрачаючи власної інтелігентності. Він не міг не втрутитися, коли на вулиці ляглися матом у присутності жінки. Дуже важко переходив на «ти», – «А навіщо? Ми що, на «ви» не можемо нормально поспілкуватися?» Ніколи не був фамільярним. Друзям з ним було дуже легко...

Він завжди вдосконалював себе, почувався молодим, і, навіть, коли йому вже було під п'ятдесят років міг назвати улюбленого Рабіндраната Тагора й улюбленого Жоржа Бізе.

Якось ми ходили у двотижневий похід на байдарках – двос до-рослих чоловіків і четверо дітей – восьми, дев'яти, дванадцяти та тринадцяти років. І всі поруч із Сергієм Геннадійовичем почували себе досить впевнено. Він до останнього тремтливо, із закоханням ставився до дружини, й родинні цінності були для нього далеко не порожнім звуком. І завжди залишався трудоголіком – леп-топ супроводжував його всюди й на дачу, й на наукову конференцію. «День не посидиш за комп'ютером, й відчуваєш певну втрату», – таке від нього неодноразово можна було почути. Консультувати студентів під час написання їхніх дипломів, або аспірантів, з їх дисертаціями – це була для нього не робота, а саме життя. Без цього він не міг. Постажувався в Кенаннівському інституті, у США – результат підручник. З'їздив до Канади – результат Політологічний словник. Незмінний директор Інституту громадянської освіти при НаУКМА. Вчителі з усієї України з'їжджалися до Інституту: за порадами, із власними проектами, на консультацію. Нікому не було відмови жодного разу. За його ідейним керівництвом було здійснено чимало проєктів, серед них «Дослідження стану політичної культури в Україні та розробка програми громадянської освіти»,

Подія

Уособлення духу перуанських Анд. Саме таким є перше враження від зустрічі з людиною, яка втілює цю надпотужну внутрішню силу і епічний спокій водночас, стійкість і витримку; чоловік-лицар, чоловік-воїн, який вийшов переможцем із баталій життя, який зумів із соціального дна піднятися на його вершечок, щоб із тієї висоти пропагувати соціальну справедливість і демократію в її національному вияві.

Александро Толедо (Alejandro Toledo), президент Перу (з липня 2001 до липня 2006 рр.) — чоловік із унікальною долею, людина глибокої внутрішньої етики, філософ, стоїк, епікуреєць і кампедор (воїн). Життя в Андах — це життя на відстані витягнутої руки від світу міфу, це життя, власне, всередині міфу.

А. Толедо — це насамперед жива людина, яка не боїться помилок, яка вміє поводитися з аудиторією, прекрасно володіючи часом і простором, даючи можливість через прості формули і реальні свідчення розкрити складну філософію теперішнього життя. Здається, що такі люди знають усе, а якщо й не знають, то можуть запи-

гідності й етики. І немає значення, хто ти є за професією — журналіст чи філософ, бізнесмен чи правник. Головне — залишатися вірним собі і своєму ідеалу. Ідеал — ось що тримає людину в єдності зі світом. Але лише за тієї умови, якщо цей ідеал тримається на принципах етики, відповідно до внутрішнього почуття відповідальності за кожний вчинок заради своєї країни, своєї родини. А. Толедо розподілив усіх «сильних світу цього» на дві категорії: політики й лідери. Перші мають здатність маніпулювати соціальними групами, використовуючи технології шельмування, викривлення реальної соціальної дійсності, вживаючи різні ресурси (фінансові, інформаційні) у власних цілях. Для Александро Толедо, здається, всі політики постають уособленням зла, негативної сили, яка використовує історичний час у власних інтересах, насправді не дбаючи про окрему людину, яка, можливо, саме й потребує соціального захисту та державних гарантій. Політики — джерело конфліктів і політичної нестабільності. Натомість лідери (в будь-якій царині) — це та група людей, які мають чітку визначену програму дій, які прагнуть уберегти свою націю від соціально-економічних, соціально-по-

що сам Александро Толедо є тим президентом, якого вперше за п'ятсот років у Перу обрали в демократичний спосіб. Як я вже зазначав, життя цієї людини вартує розділу в Книзі рекордів Гіннеса. Пан Толедо народився в багатодітній родині (має 16 братів і сестер), почав працювати з шести років (чишив взуття багатіїв, розносили газети), щоб у такий спосіб допомогти родині.

А. Толедо — людина філософського гарту, його слова, попри позірну простоту, процінають двері у складний світ соціально-політичної й гуманітарної нестабільності на планеті. Незважаючи на потужну енергетику, на пропаговану філософію чину, в промові можна було почути й думки про потребу дослухатися одне до одного, бачити, що відбувається в цей час на різних географічних паралелях, адже всі ми живемо в одному домі. Президент Толедо під час своєї лекції видавався мудрим газдою, який, навівши лад у своїй хаті, не згубивши зв'язок із енергетикою своєї землі, мови, вирішив навести лад на всій планеті. «Подивіться, — сказав він, — у таких країнах, як Індія, немає електрики, тож люди мають вирубувати дерева, щоб спалювати їх і так зігріватися. Але ж саме з цього випливає найбільша екологічна катастрофа». Пан Президент акцентував на тому, що все у світі перебуває в постійній взаємодії матерії й енергії: якщо один із компонентів виходить із ладу, то руйнується ціла система. Він навіть такий приклад: якщо зараз для України проблема чистої питної води ще не є настільки актуальною, як для країн Африки, то це не означає, що так буде завжди. Проблема, наявна в одному куточку планети, загострюється з роками і в інших. «Ще якихось двадцять років, і кожен українець відчувє що проблему на собі», — зазначив перуанський президент.

Маю певність, що Александро Толедо знає, про що говорить. Його лекція — результат обраної раніше стратегії на формування громадянського демократичного суспільства, в якому надається пріоритет індивідуального вибору (свобода вибору, як пригадуйте, і є тим каменем, який створив Бог, але не зумів підняти!). За часи президентського терміну, А. Толедо вдалося зменшити інфляцію в Перу, здійснити низку вкрай важливих соціальних змін, зорієнтованих на боротьбу з бідністю та інвестиції в здоров'я нації та рівень освіти в Перу. І саме тому Александро Толедо вбачає університети XXI століття потужною організацією, що матиме вплив на формування освіченої нації і національних лідерів, які здобули не лише знання й навички, а утвердилися як лідери, які володіють найбільшою технологією XXI століття — інформацією — і готові працювати задля збереження своєї ідентичності у світі та світу в собі.

На одне запитання із зали про те, що може кожна людина конкретно зробити для поліпшення життя, Александро Толедо зі звичним для нього запалом відповів: «Просто сумлінно працювати!»

* www.ndi.org — неприбуткова, позапартійна організація, що надає довготермінову допомогу в розвитку демократичної політичної системи в країнах, які, подібно до України, перебувають на стадії демократичного реформування

Дмитро Дроздовський,
студент ФГН-4

Філософія етики й чину Александро Толедо

тати це в того, до кого більшість людей на планеті залишається чи байдужою, чи глухою. Президент Толедо поєднує в собі риси оборонця, захисника своєї землі, кожен клепак якої він знає і відчуває, але, водночас, його покликання — закликати світ до взаємоповаги й миру, толерантності й терпимості. Саме з цієї енергетики добра має постати філософія життя нового тисячоліття, філософія свободи кожної особистості, базована на приматі етики, гідності й честі. Людство вже завдало стільки шкоди планеті, що мусить схаменутися й почати думати не лише про односторонні меркантильні інтереси. «Що залишиться після нас на цій землі?»...

Здається, це запитання було імпліцитною червоною ниткою в лекції Александро Толедо на тему: «Демократія, бідність та розвиток в світі сьогодні» у стінах Національного університету «Кієво-Могилянська академія» 4 квітня, що відбулася за підтримки Національного Демократичного Інституту Міжнародних Відносин (НДІ) www.ndi.org*. Толедо — перший глава Перу, який посів цей пост у результаті демократичних президентських виборів, а ще — він представник корінного населення.

Пан Толедо у своїй промові в Могилянці заторкав різні соціально-політичні питання, але всю лекцію було підпорядковано одній-єдиній філософії — людина мусить бути лідером, дотримуючись принципу честі.

літичних криз, жертвуючи собою заради національного майбутнього. Але ця жертва випливає із природного розуміння того, що хтось мусить першим зробити добро для іншого, інакше неможливо вийти з кризи.

Звичайно, така позиція може викликати спротив і незгоду. Мовляв, ми вже бачили, до чого може призвести програма тієї людини, яка знає, що робити і каже: роби, як я. XX століття має криваві рани у своїй червоній тоталітарній антигуманній історії через те, що до влади в різний час приходили тирані, які будували тоталітарні фортеці і в'язниці. Проте існує й інший бік медалі: за останні десятиліття у світі відбувається дееволюція людини, її ом'якшення. Подивіться, з нашого лексикону майже зникло слово «лицар»... Ми часто боїмося думати про великі проекти, адже нібито великої спільної історії більше не існує, як і не повинно існувати сильної особистості, лідера (життя тепер начебто варто сприймати з позиції усереднених величин). А якщо не існує історії, то не має й спільних естетичних переживань, не має спільної етики, спільного дому в межах одного історичного простору. Відчуття бездомності, безпритульності, що з'явилося в Європі з середини XX століття, свідчить про ту гуманітарну небезпеку, яка існує сьогодні.

Президент А. Толедо зазначив, що наразі у світі 2,6 мільйони людей мають вижити лише на 2 долари на добу (а 1,1 мільйон — лише на 1 долар). Це є катастрофічним соціально-економічним показником і результатом порожнього політичного попиту в багатьох недемократичних країнах. Як зазначив пан Толедо, саме тому решту свого життя він вирішив присвятити встановленню соціально-економічної рівності у світі, розвитку демократії як системи, що може бути альтернативним порятунком макроекономіки. Ті країни, в яких панує авторитаризм і диктатура, — перебувають у чорній смузі безправ'я й за межею економічних статків. Треба зауважити.

Стипендії

Стипендійні фонди в НаУКМА

Тривають конкурси на здобуття професорських та студентських стипендій на 2008-2009 н.р.:

Стипендійний фонд компанії «Ернст енд Янг», Україна:

- конкурс на професорську стипендію для викладацького складу факультету економічних наук
- конкурс на студентську стипендію для факультету правничих наук та участь у програмі стажувань компанії

Стипендійний фонд Марти Турчин, США:

- конкурс на професорську стипендію для викладацького складу факультету соціальних наук та соціальних технологій (кафедри соціології та ШСР)

Стипендійний фонд Райффайзенбанк Аваль, Україна:

- конкурс на професорські стипендії для викладацького складу факультету економічних наук
- конкурс на студентську стипендію для факультету правничих наук

Стипендійний фонд компанії Сан ІнБев та БО «Фронт братів Кличків», Україна

- конкурс на стипендію для молодих викладачів факультету природничих наук

Стипендійний Івана, Іроїди та Михайла Винницьких, Канада

- конкурс на професорську стипендію для викладацького складу факультету природничих наук

Завершився конкурс Стипендійного фонду Марії та Романа Винницьких (Канада)

на здобуття професорської стипендії на 2008-2009 н.р. Лауреатом конкурсу став професор, доктор історичних наук, завідувач кафедрою політології Олексій Васильович Гарань.

Вітаємо переможця та бажаємо нових професійних успіхів!

Деталі - <http://ukma.kiev.ua/news/news>

Могилянська в університетських рейтингах "ТОП 10 ВНЗ України" і "Топ-200 Україна"

У квітневому номері журналу "Кореспондент" (№ 14, від 12 квітня 2008 року) розміщено рейтинг "ТОП 10 ВНЗ України" (зведений рейтинг лідерів вищої школи, укладений із урахуванням оцінки кращих роботодавців України). НаУКМА в ньому посідає *третє місце*. Визначаючи найсильніші вузи, "Кореспондент" поцікавився думкою керівників 21 компанії, які увійшли в рейтинг найкращих роботодавців України у версію журналу 2007 року. Вони назвали ВНЗ, рівень підготовки в яких вважають найкращим і випускників котрих беруть на роботу першими.

У рамках проекту «Топ-200 Україна» кафедра ЮНЕСКО «Вища технічна освіта, прикладний системний аналіз й інформатика» (Україна) продовжує роботу зі щорічного визначення рейтингів вищих навчальних закладів України. Проект виконується на підставі меморандуму, укладеного між цією кафедрою та центром ЮНЕСКО-СЕПЕС.

Зовнішнє оцінювання проекту «Топ-200 Україна» здійснюється міжнародною наглядовою радою, до якої входять: Ян Садлак (ЮНЕСКО — голова наглядової ради), Дженс Петер Гаул (директор стратегічного планування Німецького дослідницького фонду, Німеччина), Вальдемар Сівінський (президент освітнього фонду «Перспективи», Польща), Фердинанд Девінський (голова комітету Народної ради Словацької Республіки з питань молоді, культури, спорту й інформації, Словаччина). Для участі в проекті запрошено всі вищі навчальні заклади України III, IV рівнів акредитації. Як і торік, діяльність вузу оцінювали з допомогою загального індексу рейтингової оцінки — Іо.

Відповідно до результатів останнього рейтингу 200 кращих університетів, НаУКМА посідає *четверту* позицію. А відповідно до рейтингу класичних ВНЗ — *другу*. За оцінкою якості навчання та за оцінкою міжнародного визнання НаУКМА в загальному рейтингу 200 кращих університетів України посідає *третью* позицію. Все це свідчить про високий науково-навчальний потенціал нашого університету і його міжнародне визнання як потужної науково-дослідної освітньої інституції.

У наступному номері "Академічної панорами" читайте результати рейтингу "ТОП 100" кращих університетів України, який традиційно у травні щороку подає тижневик "Дзеркало тижня".

За матеріалами тижневика "Дзеркало тижня"
(№ 16 (695) 26 квітня — 16 травня 2008)
<http://www.dt.ua/3000/3300/62846/>

Стипендійний фонд родини Чопівських в НаУКМА

Національний університет «Києво-Могилянська академія»
Стипендійний фонд родини Чопівських

Оголошується конкурс на здобуття дослідницької стипендії з українських студій для викладачів НаУКМА

Стипендія передбачає перебування протягом будь-яких трьох місяців, в період з 15 вересня 2008 по 15 червня 2009 року, у Стенфордському університеті (США)

Запрошуються викладачі:

- гуманітарних і суспільних дисциплін (право, економіка, екологія включно), тема досліджень яких стосується України

- котрі мають як мінімум кандидатський ступінь

- основним місцем роботи яких є НаУКМА (за наявності трудової книжки у НаУКМА)

Основні критерії відбору:

- наявність у Стенфорді ресурсів (архіви, бібліотека) з досліджуваної теми

- наявність у Стенфорді дослідників, зацікавлених темою

- володіння англійською мовою (можливість проводити дослідження, спілкуватися з колегами)

Необхідні документи:

- a brief essay describing the research topic (no more than one page, single spaced)

- a brief Curriculum vitae

- Dean of the candidate's Faculty should provide a brief note expressing permission for the scholar to take up the Fellowship, and explaining how this opportunity benefits the scholar's career development (надсилати зісканований документ у форматі pdf)

- декан також повинен вказати можливі терміни перебування на стажуванні викладача

Всі документи готувати і надсилати додатком у форматі doc або pdf

Документи необхідно подати адміністратору програми у Стенфорді Ms. Lessia Jarboe (ljarboe@stanford.edu).

За додатковою інформацією звертайтеся: відділ міжнародного співробітництва НаУКМА, Лариса Човнюк, тел.: 425-5016;

e-mail: larch@ukma.kiev.ua

Актуально

11 квітня в ефірі телеканалу «Інтер» транслювався черговий етап проекту «Великі українці». Десятки тисяч глядачів мали можливість спостерігати, як нашої історії робили, по суті, пластичну операцію. Прозвучало сто прізвищ, які або ще претендують на всесвітнє визнання, або вже давно на нього заслужили. Сто прізвищ, які в більшості творили й творять обличчя української нації.

Без сумніву, тих, кого цікавить перебіг проекту, заінтригував цей епізод марафону, названого «Великі українці». Це цілком природно, оскільки (пригадаймо попереднє обговорення й висловлювання учасників проекту) йдеться про черговий, хай і неофіційний, вибір народу – і то вибір на користь своїх героїв, тих, кого цей народ готовий визнати своїми провідниками й пророками. Напевне, історикам і соціологам вирішувати, чи справедливе таке ствердження вибору, тим паче далеко не загальнонаціонального. Однак ми дозволимо собі кілька зауважень, якими хотілося б доповнити критику фахівців.

Пластична операція для історії України

Передусім варто охолодити інтерес любителів усіляких телесенсацій. Під емблемою гарного червоного лева з лавровим вінком у лапах насправді не трапилось нічого незвичного. Якщо замислитись на хвилинку, то – що ж це було? Відповідь губиться у численних версіях, які можна звести до гіркої теорему: народ, що пережив тривалий процес націотворення, сьогодні ще надзвичайно далекий від єдності у своєму баченні історії України та її рушійних сил. І тут не треба відкривати Америки, щоб дійти таких висновків – багато чого стає зрозуміло після першого ж погляду на «турнірну таблицю», запропоновану аудиторії в ході трансляції. Вона виглядала вельми цікаво.

Почати хоча б із того, що до сотні «обраних» потрапило багато знаменитих обличчя із ХХ століття, тобто тих, хто ще живий, або принаймні живий у пам'яті більшості наших сучасників. І саме в минулому столітті, де ці сучасники мали щастя (чи нещастя?) жити, з'явилися дещо несподівані, на перший погляд, казуси. Як пояснити, що «Великим українцем» охрестили чи не найбільшого злочинця післябрєжнєвських часів – першого секретаря ЦК КПУ Володимира Щербицького? В інтерпретації голови КПУ Петра Симоненка (якому, до речі, теж знайшли місце серед ста великих – і нічого дивного, враховуючи своєрідну консервативність певних кіл нашого електорату) це цілком нормально, адже комуністи, мовляв, турбувались про долю України, а особливо – навесні 1986 року, коли після подій на ЧАЕС у Києві пройшло масштабне святкування міжнародного Дня солідарності трудівників... Ще більшим безглуздом хочеться обізвати присутність у цьому

рейтингу Леніна (він, за останніми підрахунками, опинився на 23 місці). Звісно, коментарі тут просто зайві. Залишається радіти, що його на одну позицію (!) обійшов Довженко, якого, на відміну від вождя пролетаріату, можна й треба вважати українцем. А Ліна Костенко, Володимир Івасюк, Іван Котляревський – творці культурного обличчя сьогоденної України – у тридцятці найкращих опинились позаду, хоча ні освіта, ні ЗМІ, ані тим паче Міністерство освіти й науки України зовсім не заперечують проти нормального культурного розвитку й формування самосвідомості для української нації. От тільки чомусь у рамках опитувань на кшталт «Великих українців» наш високоінтелектуальний і самосвідомий народ не завжди згадує про Лесю Курбаса, Сергія Єфремова, Михайла Драгоманова – погодьтесь, не кожному підніметься рука викреслити ці прізвища з нашої історії. То чому, панове комуністи, наші діти мають з урядом згадувати Леніна, а поети, актори й музиканти залишатимуться на сторінках підручників як другорядні поряд із одним, хай і «великим», політиком?

Дещо важче сперечатись із тими, хто великим українцем називає Валерія Лобановського. Зрештою, його особа була, є і, без сумніву, залишиться ключовою в історії українського футболу. Це – парафія мільйонів фанатів, які нечасто цікавляться політикою чи історичним минулим, яке налічує не останні сто літ, а значно більше. І тут нічим крити – саме з Лобановського починається традиція нашого футболу, який ми «всі так любимо і пишаємось»; тому логіка, згідно якої цю кандидатуру висунуто до першої десятки телепроекту, цілком зрозуміла. Однак чи не виглядає заслужений тренер своєрідним анахронізмом поряд із Григорієм Сковородою, Іваном Франком та Лесею Українкою, яких усе той самий свідомий респондент хоче бачити в ранзі великих? Схиляючись перед заслугами покійного Лобановського, ми змушені визнати відносність і певний суб'єктивний відтінок, які притаманні всім дискусіям довкола «Великих українців». І тут йдеться не стільки про об'єктивність чи історичну справедливість, скільки про єдність інтересів, якої – переконаніємось іще раз – сьогодні так бракує.

Далі спостерігаємо ще більшу плутанину: з-поміж перших десяти постатей, за які віддали свої голоси найбільше респондентів проекту, крім вищезгаданого Лобановського, є ще три діячі, які представляють минуле століття. Якщо імена В'ячеслава Чорновола, Івана Франка і Степана Бандери у прихильників ідеї незалежної та суверенної держави не викликає подиву, то як бути з Миколою Амосовим? Напевне, тут даються взнаки ті відносні критерії, які обговорювали ведучі й учасники під час попередніх ефірів на «Інтері». Виходить, щоб стати легендою в історії української нації, не

обов'язково народитись на її території, принаймні в її історичних теренах? Тоді цілком зрозумілий і прийнятний вибір на користь Петра Могили, якого за кадрам без жодних уточнень назвали «засновником Києво-Могилянської академії». Та й княгиня Ольга, за походженням псковка, має повне право на визнання себе українкою – в Х столітті, коли національної ідентичності, як, власне, й поняття «нація», ще не існувало. Те саме стосується Володимира Великого та Ярослава Мудрого. Справді, ми перед вибором, який має визначати «гідного серед рівних», а це фактично неможливо. Адже тут надзвичайне розмаїття точок зору, аргументованих і неаргументованих, і всі вони мають право на існування. Чи дійдемо ми колись у такому символічному виборі правильного, остаточно, а головне – єдиного, компромісного висновку? Чи час знову виявиться мудрішим за людину?

Наостанок згадаймо «аполітичні» постаті, які потрапили до почесного списку проекту «Великі українці». Йдеться насамперед про долю вчених, науковців, композиторів, поетів, акторів, режисерів та спортсменів, які залишилися і залишаються осторонь політики, аби творити образ батьківщини через культуру й науку. З першої десятки, якщо добре подумати, можна виокремити дві-три постаті, які жодним чином себе не скомпрометували в політиці. Особливо приємно тут згадати приклад Сковороди, який, попри всю свою вихованість і добру освіту, політичними перипетіями взагалі не цікавився. Хоча це насправді не спонукає до будь-яких швидких і остаточних висновків – майже поруч зі знаменитим філософом XVIII століття розташовувався все той самий геній українського футболу, разом із братами Кличками. Натомість Олег Блохін і Лілія Подкопасва залишилися далеко позаду. Така сама доля спіткала знаменитих українських богатирів – чемпіонів світу Івана Піддубного та Василя Вірастюка. Винахідник гелікоптера Ігор Сікорський, чудовий актор і режисер Іван Миколайчук, великий композитор Микола Лисенко – усі вони досі, як це не парадоксально, шукають свого визнання у широкого загалу. Чи знатимуть, чи пам'ятатимуть їх нащадки через століття, через тисячу років? Та й чи виживе людська пам'ять як така?

Чекатимемо 16 травня, коли телемарафон «Великі українці» добіжить кінця. Однак на цьому пошуки обличчя, гідного українського народу, не припиняться. Вони триватимуть доти, поки пересічний українець не вирішить для себе психологічної дилеми і не розв'яже для себе дихотомію заполітизованості нації та усвідомлення її могутнього культурного прошарку.

Іван Жежера,
студент ФГН-3

Події

Почесний доктор НаУКМА, суддя Федерального Суду Претензій США п. Богдан Футей прочитав лекцію в Могилянці

За традицією, новообраний Почесний доктор виступає перед студентами з інавгураційною лекцією. Як правник із величезним і багатограним досвідом роботи, добре обізнаний з ситуацією в Україні, для своєї лекції п. Футей обрав тему «Верховенство права і демократія в Україні: крок вперед чи назад?». Якщо відкинути політичні спекуляції, ця тема має бути предметом серйозних фахових дискусій, які цивілізують правове поле нашої держави. Богдан Футей розглядає проблему верховенства права виключно у правовому аспекті. Відзначаючи незаперечні здобутки та перемоги України на шляху до правового демократичного суспільства, лектор відзначає і гострі проблеми, які ставлять під питання виживання демократії в Україні. Судова, конституційна та політична реформи, незалежність суддів, рівність перед законом всіх громадян незалежно від їх статусу – всі ці питання, визначальні для України як правової держави, п.Футей ілюструє прикладами з новітньої історії України та порівнює з досвідом інших країн.

Якнайширше залучення міжнародних фахівців-практиків є загальноприйнятною практикою Кисво-Могилянської академії. Особливість підготовки студентів-правників на факультеті правничих наук НаУКМА полягає у поєднанні вітчизняної освітньої моделі та адаптованих європейських та американських моделей правничих шкіл. Це дає змогу готувати фахівців нового покоління, які володіють глибокими академічними знаннями та креативними навичками їх застосування на практиці.

Біографія Богдана А.Футея, судді Федерального Суду Претензій США

Народився 1939 року.

У 1964 році закінчив Western Reserve University, отримавши ступінь магістра права; ступінь Доктора права здобув 1968 року у Cleveland Marshall Law School. Працював у юридичних фірмах та мерії м. Клівленда. З 1984 року до свого призначення на посаду Федерального судді, Богдан Футей працював Головою Комісії з врегулювання закордонних претензій Сполучених Штатів. З 1987 року на посаді Судді Федерального Суду Претензій США.

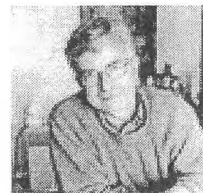
Пан Богдан є членом Асоціації Адвокатів Округу Колумбія, Американської Асоціації Адвокатів та Асоціації Українських Адвокатів Америки.

З 1991 року Б. Футей є активним учасником різноманітних програм з розвитку верховенства права та демократизації, що проводяться Конференцією суддів США, Державним департаментом та Американською Асоціацією Адвокатів в Україні та Росії. Він був радником Робочої групи з розробки проекту Конституції України.

Богдан Футей читав лекції з конституційного права в Українському Вільному Університеті (Мюнхен), Університеті Пассау (Німеччина), Київському національному університеті ім. Т. Шевченка, Львівському національному університеті ім. І.Франка. У НаУКМА п.Футей викладає курс з порівняльної юриспруденції.

24 травня 2007 року професору Богдану Футею Вченою Радою Києво-Могилянської академії присвоєно звання Почесного Доктора НаУКМА.

Жорж Ніва – Почесний доктор НаУКМА

17 квітня Почесному доктору НаУКМА Жоржу Ніві було вручено Золоту медаль НАН України імені Вернадського за видатні досягнення в науці.

Після закінчення з відзнакою Вищої Нормальної Школи та Сорбонни Жорж Ніва у 1958 р. отримав звання агреже з російської мови. Паралельно до своєї університетської кар'єри в Тулузі, Ліллі, Парижі та Женеві (де він є почесним професором з жовтня 2000 р.) він очолював серію «Славика» видавництва l'Age d'Homme у Лозанні з моменту його створення у 1967 р. та співпрацював з видавництвом Fayard з 1995 р. Найвідоміші його книги: «Солженіцин» (1980 р.), «Кінець російського міфу» (1983-1988), «Історія російської літератури» (співредактор у видавництві Fayard).

18 квітня професор Ніва прочитав відкриту лекцію «Географія, історія та патологія пам'яті» у Французькому культурному центрі. Адреса: вул. Горького, 104 (метро «Палац Україна»).

У книзі «Місця пам'яті» відомий історик П'єр Нора розповідає про місця, які втілюють пам'ять французької нації, місця як матеріальні та конкретні, так і абстрактні та побудовані в уяві.

В основі книги «Місця російської пам'яті», колективної праці під редакцією Жоржа Ніви, та сама мета: по-новому підійти до історії російської цивілізації, притримуючись послідовності не подій, а пам'яті. В першому томі, присвяченому географії російської пам'яті, автори представили місця, моменти, об'єкти, навколо яких кристалізуються почуття та спогади російської нації. Цей територіальний підхід передбачає розгляд проблеми спільної пам'яті, яка єднає Україну та Росію навколо таких територій як Київ, Одеса або Севастополь. Два наступні томи готуються до друку і будуть присвячені: один – історії пам'яті, а другий – її міфам та хворобам, де поняття «хвороба» використовується не в моральному, а скоріше, в медичному сенсі.

Це дослідження побудоване на бінарній опозиції між російською та французькою національною пам'яттю. Можлива й інша опозиція, більш часткова, не така давня, актуальність якої не втрачена, це опозиція імперська пам'ять – національна пам'ять всередині колишньої російської імперії.

Про це дослідження розповів нам Жорж Ніва під час своєї лекції, яка відбулася у ФКЦ 18 квітня.

Особистість

6 березня у стінах Українського дому відбулася презентація нової книги Івана Дзюби «Тарас Шевченко. Життя і творчість», що побачила світ у Видавничому домі «Кисво-Могилянська академія». Видання цієї книжки приурочене до 194-х років від дня народження одного з засновників класичної української літератури, творця української мови й національної філософії, видатного художника і великого поета Тараса Шевченка.

Презентоване видання відкривав, на мій погляд, нову епоху в шевченкознавстві. Пересічна свідомість сприймає Шевченка часто міфологічного, такого, як його звикли репрезентувати в школі чи в інформаційному просторі. Він асоціюється переважно з похмурими пам'ятниками на головних вулицях та майданах міст, що подекуди замінили собою на постаментах Леніна, обов'язковим зубрінням на пам'ять вибраних (ким, цікаво?) уривків у школі, тьмяних, темних портретів похмурого лисуватого чоловіка на стіні класу, кабінету директора, або на п'ятдесяті гривнях. Ці зображення зливаються до купи і створюють досить неприємний образ хворої, втомленої людини — страдника. І на мить навіть здається, що Шевченко завжди був таким, що не було ані його молодості, ані юнацького запалу, анічогісінько, крім того важкого, всюдишу-

мир Панченко.

XX століття сприймало Шевченка по-різному: були і наївні апологети, і такі самі за своєю суттю шевченкофоби. Все було... Чи ж не прийшов нарешті час відшукати певну норму, дійти згоди щодо такої постаті? Українці асоціюють себе з Шевченком, так само, як поляки — з Міцкевичем, французи — з Гюго чи Дюма, англійці — з Байроном та Вальтером Скотом, росіяни — з Пушкіним та Достоєвським. Наше все — не тільки борщ, галушки та сварки політиків. Наше все — це Шевченко. Це те, що не вмирає. XXI століття вже встигло стати ареною глобалізації, що містить у собі загрозу стирання національних особливостей. У цьому важкому двобої може перемогти лише та нація, котра не лише збереже інформацію про свої невимруші універсальні цінності, а й зможе ретранслювати їх на увесь світ. Хіба ж Шевченко не заслуговує на це?

Ну що б, здавалося, значить отой поет-романтик для нас, сучасних, котрі живуть у дивному інтелектуальному мереживі пост-постсучасної доби, в якій змішалося все — від позитивізму і аж до новітніх філософських розробок у галузі комунікативної філософії? Яюсь усе в нас дивно: ми називасмо і Гофмана, і Байрона, і Шевченка разом із Пушкіним та Міцкевичем романтиками, зовсім не уявляючи, що ж то воно таке — романтизм і з чим його їдять. Кажемо: «романтики», але ж чомусь розмежовуємо — західних до однієї групи, Міцкевича та

Ідея Фіхте та учня Канта Гердера про окремі нації захопила світ. Україні ж понад сто років судилося терпіти, але не мовчати. Хоча реально на державність не було жодної змоги претендувати, але вийти на однаковий культурний та духовний рівень не міг заборонити ніхто, хоча дуже намагався. У нас не могло бути ані Канта, ані Гердера, ані Фіхте. Нашим дивом, суголосним із настроями всієї Європи, був Шевченко — бунтар, романтик та провидець. Останнє також не випадково: романтизму не чужий містичний досвід, осяяння. Але от що залишається загадкою й до сьогодні: яким чином Шевченкові пророцтва справджуються тут, сьогодні, зараз? Чи то просто повторення незбагненої спіральності руху історії?

Європа за життя Шевченка, за неповних 50 років, пережила глибинні тектонічні зрушення в мисленні, стала тим, до чого ми так спрагло прагнемо. Але, як завжди, бачимо тільки вершечок айсберга. За рідкісними винятками, не згадують, що Шевченко виступав за вивільнення великих народів, чия доля дуже сильно нагадує фатум України. Чехи, кавказькі народи, жителі далеких прикаспійських степів — хіба вони не заслуговують на свободу? Шевченків виступ поснавав у собі і загальнолюдське, світове, універсальне, і партикулярне — національне. А хто до нього думав про ті малі, але такі самобутні нації? Читаючи його твори, не можна не зауважити усієї конкретики, котра породжує трагедію називання людських безумств, глупоти, промахів їхніми іменами. Шевченко намагається бути до кінця відвертим та конкретним, чого інколи так не вистачає сучасній добі, котра намагається відшукати нові засоби ілюстрації та увиразнення, але чомусь, за рідкісними винятками, не може знайти.

Чи можемо ми сьогодні забути Шевченка? Це, безперечно, було би для нас абсурдним кроком. Класиків не забувають, хоча можуть не розуміти і не любити. Нашим постмодерністам треба когось критикувати, то чому б не Шевченка? Але така критика, як у випадку з Кантом, мусить посилити інтерес до вивчення того, *кого* та *що* критикують, посприяти перепрочитанню та переосмисленню класичного. В нашій культурі їм обом знайдеться місце, адже не можна помислити будь-якого розвитку та поступу без минулого та майбутнього.

Не за горами двохсот річниця Шевченкового народження. Всього за шість років. І дуже важливо, чи щось зміниться за цей час в українській науці та вивченні цієї непересічної постаті. Шевченко водночас докорінно інтегрує Україну до усієї Європи, а з іншого — одночасно підкреслює українську оригінальність мислення та вироблення творчих ідей, за котрими — майбутнє. І дуже хочеться, щоб, попри все, по всьому світові, коли чують про Україну, казали: «Listen! Taras Shevchenko is my favorite poet! He is OK!».

Ганна Трегуб,
студентка ФГН-3

Книжку можна замовити у Вид. домі «КМА»: (044) 425-60-92, 425-77-84.

Вічне повернення до Шевченка

щого втомленого погляду темних очей та сумних вусів — «плачу України». Створено ілюзію Шевченкової всеприсутності, його всезрозумілості та нашої всезнання про нього, хоча до них, як завжди — дуже далеко і недосяжно.

Справжній Шевченко вражає своєю літературною та мистецькою спадщиною, зважаючи на ті умови, в котрих він жив. До останнього часу, на превеликий подив, він залишався партикулярним, не вписаним до історії не тільки України, а й усієї Європи. Шевченка можна зрозуміти лише через його час та Україну в його серці. Та чи багато науковців присвятили свої студії не лише біографії митця, а й тому історико-культурному контекстові, в котрому він жив, творив, писав?

Професор Кисво-Могилянської академії, доктор філологічних наук Володимир Панченко зосередився на «ключовій формулі», яка визначає підхід автора до Шевченка і його доби: «Слід іти в його час, в повітря Шевченкової епохи». Книжка, зазначив Володимир Євгенович, «читається з почуттям терапевтичного полегшення, додає розуміння й відчуття того, що не тільки нам було тяжко!» Ще один дуже важливий момент праці, на думку професора Панченка, — це всерозуміння Івана Дзюби (промовець нагадав слова Ліни Василівни Костенко про те, що Дзюба «чає» людину навіть тоді, коли немає вже надії «чаять», бо хоче зрозуміти кожного...) Йдеться про намагання Івана Михайловича всебічно показати складні речі — тут він неперевершений, підкреслив Володи-

Пушкіна до іншої, але Шевченка, хоча і названого так, чомусь донедавна — окремо.

Шевченко народився у вікопомну епоху. 1814 року ще не відгрімлі наполеонівські війни, повстання за волю окремих націй охопили більшу половину світу — від Норвегії аж до Уругваю. Помер, не дочекавшись кінця протистояння з Наполеоном, Фіхте — один із фундаторів класичного німецького ідеалізму, діалектик, котрий сформулював дві визначних ідей: одну про закриті, тоталітарне суспільство, а другу — про принципи національності, котрий посприяв розвитку романтизму та сучасного світу таким, як ми його бачимо зараз. Російська імперія от-от виграв війну у Європі та російсько-перську війну, що стане плацдармом для її експансії на території Кавказу, плоди котрої збираємо й до сьогодні. Водночас із тим почався повільний, але впевнений рух колоніальних держав до вивільнення з-під влади метрополій. Старий світ розвалювався на шматки.

Світлої пам'яті Світлої Людини (на вшанування пам'яті Івана Даниленка)

Професори та студенти, вся університетська громада Національного університету «Києво-Могилянська академія» зі скорботою повідомляють, що 17 квітня на 85 році життя відійшов у вічність істинний українець, друг, колега і побратим, справжній могилянecь – Іван Даниленко.

Фактично від часу відродження Києво-Могилянської академії родина Наталі та Івана Даниленків була серед її найширших і найактивніших прихильників. Ми особливо глибоко вдячні пану Івану не тільки за розуміння проблем університету, а й за ту велику роботу, яку він здійснював у Сполучених Штатах Америки, популяризуючи діяльність Могилянки та шукаючи для неї підтримки.

Багато окремих проєктів втілено в Академії за ініціативи родини Даниленків та безпосередньої активної участі пана Івана: мистецький конкурс на портрет фундаторки Академії Галшки Гулевичівни, конкурс студентських робіт з історії України, устаткування спеціальної навчальної аудиторії та водночас Інформаційного центру українських жіночих організацій, впровадження студентських грантів, підтримка видання енциклопедії «Києво-Могилянська академія в іменах» та проєкту «Бакалаврська бібліотека НаУКМА».

Родина Даниленків часто опікувалася могилянськими професорами та студентами під час їхнього перебування в Америці. Останнім часом багато уваги вони приділяли підтримці малозабезпечених студентів – вже кілька років поспіль вони не тільки власним коштом фінансують обіди для малозабезпечених студентів НаУКМА, а й організували збір коштів для цієї мети серед своїх приятелів і знайомих.

Кожного літа ми зустрічали пана Івана в Києві, в університеті. Традиційно пан Іван навідувався Україну у червні. Бував скрізь – у бібліотеці, навчальних аудиторіях, спілкувався зі студентами, викладачами. Брав участь у наукових та мистецьких заходах, у Ковокації... Всім цікавився і все помічав. Він не був прихильником «швидких успіхів», знав, що вартісні справи роблять не поспіхом, але на століття. Чудово знав історію України, і, здавалось, знав її майбутнє. Його оптимізм диктувався глибокою любов'ю до рідної землі, до українців. Його віра в Україну додавала нам сили у вирішенні проблем і подоланні перешкод.

Могилянська громада мала за велику честь ушанувати пана Івана найвищою відзнакою НаУКМА медаллю Петра Могили.

Наша довічна шана і довічна подяка Іванові Даниленку – щирій людині, справжньому патріоту-українцю, нашому побратимові. Світла пам'ять. Рідна земля та Києво-Могилянська академія сумують...

Від громади «Національного університету «Києво-Могилянська академія» та Міжнародного благодійного фонду відродження Києво-Могилянської академії

Сергій Квіт,
президент НаУКМА
В'ячеслав Брюховецький,
президент МБФ відродження КМА

Публікації

Сергій Квіт. Вища освіта України – європейський вимір: стан, проблеми, перспективи // Освіта України. – № 25. – 2008. – 1 квітня. – С.4.

Сергій Квіт. Коментар про зовнішнє тестування. // Бізнес. – 2008. – № 49. – 3 квітня.

Коментар наукового директора Школи політичної аналітики НаУКМА **Олексія Гараня** з приводу Бухарестського самміту НАТО. В НАТО отказали Україні і Грузії. // Газета по-українськи. – 2008. – 3 квітня.

Ющенко інфляція вигідніша, ніж Тимошенко – думки політологів // Газета по-українськи. – 2008 – 8 квітня.

Прес-служба Всеукраїнської студентської ради. Студентська толока // Освіта – № 15-16 – 2008. – 9-16 квітня. – С.2.

Дмитро Дроздовський. Учніська олімпіада // Слово Прогресу. – 2008. – № 16(445). – 17-23 квітня.

Олексій Гарань. Нову Конституцію приймають в обхід парламенту? // Голос Америки. – 2008. – 18 квітня.

НаУКМА в інформаційному просторі

Олеся Леновицька. Визначення університетських рейтингів «Топ-200 України» за 2007 рік // Дзеркало тижня. – № 16-17. – 2008. – 26 квітня. – С.18-19.

Екатерина Билоконь. Первая «четверка» лучших вузов и критерии их оценки // Газета по-киевски. – № 97. – 2008. – 29 квітня. – С.6.

Дмитро Дроздовський. Нестерпна легкість «парадокса». Рецензія на книжку: Агеева В.П. Поетика парадокса: інтелектуальна проза Віктора Петрова-Домонтовича. — К.: Факт, 2006. — 429 с. // Всесвіт. — 2008. — № 3-4. — С. 157-174.

Jan-Petter Myklebust, Andriy Meleshevych. Modernizing Ph.D. Training in Ukraine // Journal "Forum". European Association for International Education in the Netherlands. — 2008. <http://www.eaie.org/pdf/F93art5.pdf>

Телерадіоефіри

Круглий стіл “Золотий ключик фармринку: як збільшити доступність лікарських засобів за участю керівника ШОЗ НаУКМА Ірени Григи. — канали “Сіті”, УТ-І. — 8 квітня.

Інтерв'ю з Оленою Маслюківською до Дня Землі (про сортування сміття — досвід НаУКМА). 21 квітня. — 5 канал. — 20.30.

В'ячеслав Брюховецький - гість програми “Великі українці”. - 25 квітня. - “Інтер”.

Інтернет – простір

1. Про могилянців та могилянці про...

- Окара: интересы Буша и интересы США по отношению к Украине не совпадают. (Коментар експерта Школи політичної аналітики НаУКМА Петра Бурковський). // АМИ “Новости-Украина” - 1 квітня 2008 року. <http://www.newsukraine.kiev.ua/news/104805/>
- В.Ющенко, И.Вакарчук и студенты Киева провели толоку. (Весняна толока у «мистецькому арсеналі» зібрала керівників держави, студентів столичних вишів, серед них могилянців) // UA Клуб - 3 квітня 2008 року. http://news.uaclub.net/10_270757.html
- ВН: Буш по-київськи. (Викладач НаУКМА Ігор Лосев коментує приїзд Буша в Україну) // Новинар - 4 квітня 2008 року. <http://novynar.com.ua/worldabus/23993>
- Президент НаУКМА Сергій Квіт - бере участь у прес-конференції в НаУКМА. 16 квітня.

2.Події в НаУКМА

- УКРАЇНА-КІІВ: “Проблеми і перспективи розвитку фінансової системи України” // “Вільний Молодіжний Портал” - 2 квітня 2008 року. <http://www.fri.net.ua/loadpsb.php?id=1512>
- “Свідоме батьківство: нові виклики і

рішення” // Газета “Хрешатик” - 2 квітня 2008 року. <http://www.kreschatik.kiev.ua/ua/3275/news/1207126731.html>

• 9 квітня у Києві відбувся круглий стіл “Професія і освіта: шукаємо спільне” // “Освітній портал” - 5 квітня 2008 року. <http://www.osvita.org.ua/news/35663.html>

• 16-17 квітня пройшла підсумкова конференція проєкту « Мовна політика в Україні: антропологічні, лінгвістичні аспекти та подальші перспективи» // Телекритика – 8 квітня 2008 року. <http://www.telekritika.ua/news/2008-04-08/37703>

3.Про НаУКМА

- Кого западные рекрутеры ищут в Украине // Delo.ua - 4 квітня 2008 року. <http://delo.ua/news/75385/>

Докладніше дивіться на сайті НаУКМА www.ukma.kiev.ua/ НаУКМА в медіа

